

-Tuk tuk...

-Kas ten?

-Čia aš, pavasaris...

Štai ir sulaukėme pavasario, mūsų mylimos gamtos prisikėlimo iš varginančio žiemos miego, pradžios. Vieniems pavasaris asocijuojasi su meile, kitiems su ūkio darbais, na, o žvejams, su naujo sezono pradžia, naujais išbandymais. Pagalvojus apie pavasarį, vieniems į galvą iškart šauna mintis apie pavasarinę kuojų žūklę jau atvirame vandenyje, kitiems ant paskutiniojo ledo. Kaip kas mėgsta. Bet prieš pradėdant ruoštis pavasariui, pirmiau apžvelkime, koks žvejams buvo vasaris.

Kuršių marios šiemet buvo kaip reta dosnios žvejams kimbančių agurkėlių. Kaip tik išgalėdami žvejai stengėsi bent kartą nuvažiuoti šiais metais pagaudyti stintų. Ir buvo praktiškai nesvarbu, kurioje vietoje, ar poligone, ar Preiloje, ir ties Nida žvejota, visur jų buvo galima prisigaudyti į

valias. Kas 5, kas 10, o kas ir dar daugiau kilogramų pagaudavo. Pasitaikydavo, žinoma, kad tekdavo grįžti ir tik su viena stinta (taip nutiko mano draugui), bet tai tik pakeldavo norą važiuoti pabandyti dar kartelį, juolab, jog visi tik gyrėsi, kiek prigaudo. Tiems, kurie nepatingėdavo ant marių paėjėti toliau, pavykdavo ir vieną kitą vėgelę suvilioti. Masalai buvo standartiniai, kaip ir kas met: stintom karpio, kuojos ar pačios stintos filė gabaliukai, o vėgėlėm pati gyva stinta. Dėl masalų, kas geriau stintai, kildavo daug diskusijų, tačiau vieningos išvados prieiti nepavykdavo. Pats gaudžiau ir ant šapalo filė, ir kibo taip pat kaip naudojant karpį ar kuoją. Žodžiu, ant Kuršmarių šiemet pykti negalime, jos tikrai suteikė žvejams tiek laimės, kiek mylinti žmona su skania vakariene po žūklės.

Tie, kurie negalėjo išvykti ant marių, su pykčio ir pavydo mišiniu žiūrėjo į tuos, kurie gaudo stintas. Ir lipdami ant ežerų ant upių keikė susiklosčiusią situaciją, kad negali bent kartelį nuvykti pažvejoti su agurkais kvepiančių žuvelių... Bet manote jiems nekibo ežeruose ir upėse? Kibo, ir laikuriams dar kaip!

Kauno mariose vyko veiksmas, apie kurį girdėmas iš kolegų varvinau seilę... Buvo ir tokių, kurie spaujadvo į stintas ir lėkdavo į Kauno marias gaudyti ešerių. Taip taip, ešerių, bet ne tų, po du ar tris šimtus gramų, bet jau klumpinių, kurių kupra jau panaši į kupranugario. Žvejai pagaudavo ir virš kilogramo sveriančius dryžuotuosius. Net buvo ir taip, kad pažvejojus kelias valandas reikdavo baigti žūklę, nes nebebūdavo kur dėti žuvies. Primena Kuršių marias... O masalas, kaip ir kas met, velnias. Kas kokį pasirinkdavo, kas atrasdavo sėkmingesnį variantą, tas daugiau ir pagaudavo. Tiesa, kibo ir karšiai, ir gan neblogi. Tik paprasčiausiai, kai kibo gerai ešeriai, retas kas jų žūkle beužsiimdavo...

Šiaulių apskrityje kažkaip ramoka buvo... Lyg Švedėje, lyg ir Rėkyvoje kažkas pagaudavo ir ešerių, ir karšių rimtesnių, bet kad tai būtų patvirtinta tų žvejų, kurie pagavo žuvis, nebuvo. O kad kibdavo, tai tiesa, tik ne tokie laimikiai, kurie džiugintų žveją. Kitaip tariant kabinėjosi smulkmė. **Armaičių ežere** kurį laiką buvo štilis, nei ešeriukai, nei karšiukai, nei kuojos nekibo. Niekas. Ir tik atslūgus didžiajam šalčiui pasigirdo kalbos apie pagautas žuvis. Kas ešerių, kas karšių. Tik ešeriai kibo labai trumpai ir nedideli, o po jų sekė karšiai, kurių vidurkis buvo plaštakos dydžio. Masalas matiliukas arba bulkos tešla, kuris iš jų veikė geriau, nebuvo galima nustatyti, nes tiek ant to, tiek ant kibo panašiai vienodai.

Sušvėje situacija kaip ir kasmet: šiandien pagavau, o rytojaus dieną net kibimo nemačiau. Kas žinojo vietas, pataikė laiką, pagavo ešerių, neblogų. Tačiau tai buvo ne kasdien, o tiksliau tariant labai retai. Pasitaikydavo, kad kimba neblogi ešeriai ant blizgutės, o kartais visiškai priešingai, tik avižėlė veikdavo.

Panevėžio apskrityje Atžalyno užtvakoje buvo gan ramu, tik su taikia, tiek su plėšria žuvimi. Aišku, tikėtina, jog pasitaikydavo ir tokių žvejų, kuriems laimė nusišypsodavo, bet anaip tol ne kiekvienam.

Dubulių tvenkinyje kibo ir kimba karšiai. Ne patys didžiausi, bet kimba. 200, 300 gramų standartas. Masalui naudojami matiliukas. Gaudė vyrai apie 6-7 metrų gylyje.

Mūšos upėje kibo ir ešeriukai, ir plakiukai, ir kuojytės. Tik deja, daugiausia vien smulkmė. Ir tai, kibo radus kokią duobę ir ramesnę vietelę nuo srovės. Kai kuriems puikiai pasiteisino manų kruopų tešla. Ant jos pavykdavo pagauti stambesnių kuojų. Matiliuką puolė tik smulkmė.

Trakų rajone, Galvės ežere štilis, žvejukai niekuo pasigirti negali, ir tik sulaukus atlydžio, kas vyrauja dabar ant ežerų, tikisi kažko sugauti. Tepadedu jiems Dievas.

Vilkokšnio ežere toks pat štilis, kaip ir Galvėje. Kai kurie žvejai jau visai nuleidę rankas, ir šią žiemą pasiryžę ant šio ežero daugiau kojos nekelti.

Na, panaši situacija buvo vos ne visoje Lietuvoje, visi laukė atlydžio. Dabar jį turim, ir tikimės, jog ledas greit neišnyks nuo ežerų ir upių. Beje, jau ir atvėsima vėl praneša, tad tikėkimės, kad kovo mėnesio atlydis mums dar padovanos galybę laimikių.

„...vakar kibo, šiandien nei kliojo, o ryt nežinia kaip bus...“

Paulius Banys

